

תקון ששים

גוג בשערי ירושלים

ולכל היד החזקה בשעתא דייתי גוג לתרעין דירושלים. דהא בקטרוגא יתער בגין חובא דקין. ובזמנא קדמאה דייתי, אשא תקיפא יתחזי בין שמאי ובין ארעא תלתא יומין. וגוג קאים מלבר לקבל תרעא, ומלפא משיחא מלגו. ואשא דא מפסיק ביניהו ולא יעבדון דא לדא מידי. פיון דחמי דלא יכיל לאתקפא, יתוב לאתרה. לבתר, זמנא תננא יתוב. וכדין חשוכא תקיפא יתחזי, וכמה זעפין יהון בעלמא, וכמה טורין ברבין יתבקעון. דאתמר בהו (ישעיה נד י) פי החרים ימוש ונהבעות תמוטינה, כדין וחסדי מאתך לא ימוש וכו'. כדין יתוב לאחורא. אבל תא חזי דהאי חיבא בחלופא דזמנין חשיב לאתתקפא, כמה דהוה עבד פרעה רשיעא, דכתיב וירא פרעה פי היתה הרוחה והכבד את לבו (שמות ח יא). דהכי הוה חשיב דתיכול דחלתה לאתתקפא, אי לאו השפא, לבתר זמנא. ותא חזי האי גוג רשיעא עוד זמנא תליתאה ייתי ודאי. אבל עד לא ייתי,

ולכל היד החזקה - בשעה שיבוא גוג לשערי ירושלים. שהרי על ידי הקטרוג יתעורר [לבוא], בגלל חטאו של קין. ובפעם הראשונה שיבוא, אש חזקה תראה בין השמים ובין הארץ שלשה ימים. וגוג יעמוד בחוץ פגגד השער, ומלך המשיח יהיה בפנים. והאש הזו מפסיקה ביניהם, ולא יעשו זה לזה פלום. פיון שיראה [גוג] שלא יכול לגת, יחזור למקומו. ואחר כך יבוא פעם שניה, ואז חשך חזק יראה, וכמה פעם יהיה בעולם, וכמה הרים גדולים יבקעו, שנאמר לגביהם: פי החרים ימוש ונהבעות תמוטינה (ישעיה נד י). ואז: וחסדי מאתך לא ימוש וגו' (שם שם, שם). אז [גוג] ישוב אחורה. אבל בא וראה, הרשע הזה, בשתזמן חולף הוא חושב להתחזק, כמו שהיה עושה פרעה הרשע, שכתוב עליו: וירא פרעה פי היתה הרוחה והכבד את לבו (שמות ח יא). שהרי היה חושב שיוכל פחדו [כלומר, אלהים שלו] להתחזק, ואם לא עכשיו, לאחר [כמה] זמן. ובא וראה, זה גוג הרשע יבוא פעם שלישית [לירושלים] ודאי. אבל עד שיבוא, יקום הקדוש ברוך הוא להעביר חטא קין

1. עי' ת"ז תי', סט, קיז, ע"ב; לעיל תיקון נז. וכנגד חטא המרגלים, שהחזיר את הפגם של קין למקומו, יתחזק גוג לקטרג על ישראל לעתיד לבוא, ודי למבין...

מִהֶעוֹלָם. וְזֶה סוּד: וַיֵּשֶׁב מִצְרַף וְגו' (מלאכי ג,ג). וְכִיּוֹן שְׂיָבֹא [גוּג] הַרְשָׁע, כְּבָר לֹא יִמְצָא הַחֲטָא.² וְזֶה סוּד: לְמָה רָגַשׁוּ גוֹיִים וְלֹא־מִיִּם יִהְיוּ רִיק (תהלים ב,א), רִיק, וְדַאי, שְׁהֵם חָשְׁבוּ לְהִתְחַזֵּק בְּאוֹתוֹ חֲטָא [שֶׁל קִיּוֹן], וְהָרִי כְּבָר אוֹתוֹ הַחֲטָא לֹא נִמְצָא. וְכַנְגֵד זֶה צְרִיף צַד הַקְּדֻשָּׁה לְהִתְחַזֵּק וְדַאי. וְלִכְלֹל הַיָּד הַחֲזוּקָה - בְּשִׁתֵּי הַפְּעָמִים [הַרְאֵשׁוֹנוֹת], שְׁעֲדוּיִן לֹא הֵעֵבֵר הַחֲטָא. וְלִכְלֹל הַמּוֹרָא הַגְּדוֹל - בְּצִרוּף שְׁמִצְרַף [הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל], לְפָנָי שְׂיָבֹא בְּפַעַם הַשְּׁלִישִׁית, שְׂאֹז בְּשִׂיבּוֹא, יֹאמֵר עָלָיו: צְדִיק מִצְרָה נְחָלֵץ וְיָבֵא רְשָׁע תַּחְתּוֹ (מִשְׁלֵי י"ח), מִמְּשׁ.

וְעוֹד, וְלִכְלֹל הַיָּד וְגו', זֶה:

יִיקוּם קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא לְאֶעְבְּרָא חוּבָא דְקִיָּן מְעַלְמָא. וְרָזָא דָּא וַיֵּשֶׁב מִצְרַף וְכו' (מלאכי ג ג). וְכִיּוֹן דִּיֵּיתִי הַהוּא רְשִׁיעָא תוּ לֹא יִשְׁפַח חוּבָא. וְרָזָא דָּא, לְמָה רָגַשׁוּ גוֹיִם וְלֹא־מִיִּם יִהְיוּ רִיק (תהלים ב א. ועי' ברכות ז:): רִיק וְדַאי, דְּאֵנּוּן חָשְׁבִין לְאִתְתַּקְּפָא בְּהַהוּא חוּבָא, וְהָא הַהוּא חוּבָא תוּ לֹא אֲשַׁתַּכַּח. וְלִקְבֹּל דָּא צְרִיף סֵטֵר קְדִישָׁא לְאִתְתַּקְּפָא וְדַאי, וְלִכְלֹל הַיָּד הַחֲזוּקָה בְּתַרְיִן זְמַנִּין דְּעַד לֹא אִתְעַבֵּר חוּבָא. וְלִכְלֹל הַמּוֹרָא הַגְּדוֹל, בְּצִרוּפָא דִּיצְטְרִיף עַד לֹא יֵיתִי זְמַנָּא תְּלִיתָאָה. דְּכַדִּין פִּד יֵיתִי יְתָמֵר בֵּיה צְדִיק מִצְרָה נְחָלֵץ וְיָבֵא רְשָׁע תַּחְתּוֹ (מִשְׁלֵי י"ח) מִמְּשׁ.

וְעוֹד, וְלִכְלֹל הַיָּד וְכו' דָּא

2. עי' גם ברכות ז, ע"ב; על מלחמת גוג עי' אוצרות רמח"ל עמ' כב; עמ' צב; ושם פרשת בלק, עמ' קה: "כבר ידוע שהרבה מלחמות צריכים ישראל לעבור קודם שינוחו ממלאכתם. והמלחמה האחרונה יהיה מלחמת גוג ומגוג, שאז ישראל יקומו כארי וכלביא לנקום נקמתם מן האומות אשר לחצו אותם בגלותם. ובאותו הזמן הרבה יהיו שישתעבדו תחת ישראל, והם יהיו גרים גרורים. והיו מהם גם כן שיזידו לעלות ולהלחם עם ישראל. ועליהם נאמר, "ויצא ה' ונלחם בגוים ההם" וגו'... מלחמת גוג ומגוג היא השליטה האחרונה שיחשוב ס"מ הרשע לשלוט על הקדושה. ויהיה הברור האחרון שצריך להעשות. ואז יודע יחודו של המאציל יתברך שמו".